

Днесъ преди пладне Каравеловъ бѣше за прѣвъ пѣтъ у мене и остана около три часа. Говорихме за училищата, литература и т. н. Прерови моитѣ нѣколко книги. За училищата най-добре щѣло да прилѣга американската норма — college. Усвѣршенствуване на български езикъ. Учебниците. Излетъ до Копривщица и Видинъ.

Подиръ пладне отидохъ у Миларова и Висковски, Миларовъ не бѣше въ кѣщи. Висковски ми разправя за миналото на разни хора. Каравеловъ въ Москва всѣкога е живѣлъ добре, къмъ края преподавалъ въ едно военно училище и ималъ много частни уроци, които въ Москва сж били прекрасно плащани. Тамъ ималъ хубава библиотека на стойностъ нѣколко хиляди рубли, много седѣлъ въ кѣщи като кабинетенъ ученъ. Съ славянофилитѣ и Аксакова не дружалъ, повече съ петроградскитѣ западници. Съ останалитѣ българи много не се спогаждалъ. Станишевъ билъ дѣсна-та рѣка на Леонтева и на Каткова, директоръ на единъ пракласически лицей, въ който и щѣлъ да умре, тамъ се предавали и старогръцкитѣ игри и т. н. Жинзифовъ, Стаменовъ, Бончовъ учили гръцки въ различни училища, Бончовъ билъ всѣкога болнавъ. Дриновъ дохождалъ отъ време на време съ Голициновци, интересувалъ се само за история, билъ приятель на Бодянски и Нила Поповъ. Кирковъ училъ въ Болградъ и въ Николаевъ, гдето никой съ него не дружалъ, като доносничель на Минкова. (Минковъ билъ „драгунъ“, грубианъ отъ Русчукъ, не билъ педагогъ, ималъ лоши слуги и готвачъ въ пансиона, та никой у него не издържалъ, никакъ въ контрола надъ четивото на ученицитѣ, во л н о думци, отъ високо гледали на Хомера и на рускитѣ класици—класици на 80 милионенъ народъ). Отъ тамъ дошълъ въ Петроградъ въ технологическия институтъ, и тамъ всѣки го избѣгвалъ (Бѣловъ, покойниятъ Черноземски, негови другари). Като свършилъ, станалъ преподавателъ въ Симферополъ, гдето преподавателското тѣло било козмополитично, гръци, поляци, италиянци, руси; съ всички се билъ, та се молили на Бога, дано да си отиде. Заминалъ въ отпускъ за България. Дриновъ го разбралъ и не го взелъ. Кирковъ крѣщялъ противъ Дринова. Причислили го къмъ финанситѣ, гдето създакъ хаосъ и скѣжилъ живота на нервозния Лукашовъ съ 10 години. При реорганизацията на сѣда билъ назначенъ за председателъ на софийския сѣдъ, съ Висковски, Павелъ Икономовъ, Драндаръ като членове (презъ януарий 1879 г.), създакъ безредие и бѣркотия. Заминалъ за Търново, като се върналъ отъ Дринова, който искалъ да го успокои, за да се отърве отъ него, билъ назначенъ въ библиотеката. Нездравъ човѣкъ, като Горановъ, който има повече тактъ: трѣбвало би да се оженятъ, мисли Висковски, това е единственото срѣдство. — Хората били терикии, особно тия, които сж